

တလျာ

(မိတ္ထီ)

ထနောင်းပမ်း

သူ့ထက် ငါးနှစ်မျှငယ်သော သိပ်လှသည့် ကေသီလွင်ကို သူ့နှလုံး
သားထဲမှာ စူးနစ်အောင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချစ်မြတ်နိုးသောကြောင့်သာ
ဖြစ်ပါ၏။

"ကိုကိုကလဲ မသွားပါနဲ့ ဆိုမှ "

"ကေသီနဲ့ ကိုကိုတို့ ရဲ့ တစ်ဘဝတာလုံးအတွက် အခုခဏလေး သ
ည်းခံပါ"

နိဒါန်း

ညဉ့်ဦးယံကာလ ...

ပြာလဲ့သော ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခွင်လုံး တိမ်မည်းတိမ်ညိုတို့ ကင်း
စင်နေ၍ -

လပြည့်ည၏ လရောင်သည် ရွန်းမြအေးငြိမ်းစွာ ယိုကျနေ၏။

မြေပြန့်လွင်ပြင်ပေါ်မှ ယာခင်းစိမ်းညိုညိုပေါ်သို့ လရောင်က လွမ်း
အုပ်ထားရုံမက-

စိစိရီရီ ရှင်သန်နေကြသော ထနောင်းပင်ကြီးများ ၏ ရွက်မွှာသေး
သေးလေးတို့ ၏ အကြိုအကြားအတွင်းသို့တိုင်အောင် ငွေလရောင်က
ထွင်းဖောက်တိုးဝင်နေသည် ။

ထနောင်းလမ်း၏ ဘေးယာခင်းပြန့်ပြန့်များ ၏ နောက်ဘက်ဆီမှာ ..

ဧရာဝတီမြစ်ရေတိုးသဖြင့် ‘အင်း’ပြင်ကျယ်ကြီးဖြစ်နေသော ရေဖွေးဖွေးတွင် လှိုင်းညွန့်လေးများ ၊ လှုပ်လှုပ်ခတ်နေသည် ကိုပင် မြင်သာနိုင်အောင် လရောင်က သိပ်သည်းစွာ ကြည်လင်အေးမြနေပေသည် ။

ဖုန်တထောင်းထောင်းထလေ့ရှိသော အညာမြေလမ်းသည် လည်း ရွန်းမြအေးငြိမ်းခြင်း၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းတို့ အောက်မှာ ပြားဝပ်စွာ ရှည်မျောနေ၏။

ထိုစဉ် ...

"ခွပ် ... ခွပ် ... "

"ခွပ် ... ခွပ် ... "

ဆိုသော မြင်းခွာသံသည် မမြန်မနှေးသော ခြေလှမ်းမှန်များ ဖြင့်၊ သည် မှာ ဘက်သို့ လာနေပြီဖြစ်ကြောင်း ပီပြင်ပြတ်သားစွာ ကြားနေရ၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပို၍ နီးလာနေပြီဖြစ်သော မြင်းခွာသံများကြောင့် ‘အဖွားမှုန်’သည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထပြီး ပြတင်းတစ်ချပ်ကို လှုပ်၍ ကြည့်လိုက်သည် ။

"အို ... ဘုရား ... ဘုရား"

အဖွားမှုန်က အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ ဘုရားတ၍ ရင်ဘတ်ကိုဖိရင်း ...

"မြင်းစီးလာတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ခြံကြီးထဲဝင် လာပြီး အိမ်ကြီးဆီကို သွားနေပါလား"

အဖွားမှုန်သည် နောက်ပြတင်းတစ်ချပ်ကို ထပ်ဖွင့်၍ မြင်ကွင်းကို

ကျယ်စေလိုက်သည်။ ။

သူတို့ တဲနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိသော အဝင်လမ်းအတိုင်းမြင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်မှန်မှန်စီစဉ် ဝင်လာသော လူယောက်ျားတစ်ယောက်။

ဘောင်းဘီရှည်နှင့် မြင်းစီးဖိနပ်နှင့် ကြိုးသိုင်းဦးထုပ်ကိုဆောင်းပြီး သားရေဂျာကင်ဝတ်ထားကြောင်း ထိန်ထိန်သာနေသော လရောင်ကြောင့် မြင်နိုင်သော်လည်း -

သူ့မျက်နှာမှာ ဦးထုပ်ရိပ်နှင့် ကွယ်နေသဖြင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း သဲကွဲစွာ မမြင်သာနိုင် ...

အဖွားမှုန်သည် ထိတ်လန့်အံ့ဩလွန်းသောကြောင့် သူ့အနီးမှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော မြေးမလေးကို ကိုင်လှုပ်လျက် ...

"ဟဲ့ ... ခင်မ ထစမ်း ... ထကြည့်စမ်း"

ခင်မက ကြိုးရုန်းထပြီး မျက်စိကို ပွတ်ရင်းက ...

"ဟင် ... ဘာလဲ အမေရဲ့ "

သူ ထထိုင်နေသော်လည်း သူ့အာရုံကြောများက နိုးကြားခြင်းရှိပုံမရသေး။

"ညကြီးမင်းကြီး တို့ ခြံထဲကို လူတစ်ယောက်နဲ့ မြင်းတစ်ကောင်၊ ပစ္စည်းတွေပါတင်ပြီး ရောက်လာတယ်၊ ထူးဆန်းလိုက်တာဟယ်"

"သူက ဘယ်သူလဲဟင် အမေ"

"ဘယ်သိပ္ပံမလဲ"

"ဟာ-ဒါဆို ဒုက္ခပဲ၊ ဓားပြလား သူခိုးလား "

"လူဆိုးတော့ ဟုတ်ပုံမရဘူး၊ ဝင်လာပုံက ခပ်တည်တည်နဲ့ သူ့အိမ်

သူ့ယာကို ပြန်လာတာကျနေတာပဲ"

"အာ ... ဟုတ်ပါရဲ့ မြင်းပေါ်ကပစ္စည်းတွေတောင် ချနေပြီ"

"ဘယ်သူများ ပါလိမ့်နော်၊ အရေးထဲ ဖိုးကြွက်ကလဲမရှိ"

အဖွားမှုန်၏ မြေးကြီး ဖိုးကြွက်နီမှာ 'ကျောက်ရစ်ဘုရားပွဲ'ရှိ၍ ညလုံးပေါက်ပွဲသွားကြည့်နေသော ညနှင့်မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်။

အဖွားမှုန်မှာ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း မသိအောင် အံ့ဩတုန်လှုပ်နေချိန်မှာ -

"အမေ အဲဒါ ဦးအောင်မြင့်ဆိုတဲ့ သူဌေးကြီး ဒီကိုပြန်လာတာများလားဟင်"

"အို ... မြတ်စွာဘုရား"

အဖွားမှုန်က သူ့ရင်ဘတ်ကို ဖိထားလိုက်ချိန်မှာ -

"အမေပဲပြောဖူးတယ်လေ"

"ဘာကိုလဲ"

"ဦးအောင်မြင့်ဆိုတဲ့ ဒီခြံပိုင်ရှင် သူဌေးကြီးရဲ့ ညီဟာနုလို လပြည့်ညကြီးမှာ သူ့ရဲ့ ပန်းချီပစ္စည်းတချို့ကို တင်ပြီး မြင်းကြီးစီးလို့ ဒီခြံထဲက ထွက်ခွာသွားတယ်ဆိုတာလေ"

"ဟုတ်တယ် မြင်းညိုကြီးစီးပြီး သူ ဒီခြံကြီးထဲက ထွက်သွားတာ ဒီပုံစံအတိုင်းပဲ"

"ဒါဆို သူပြန်လာတာလားဟင်"

အဖွားမှုန်က ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ပြီး-

"ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မှာ လဲကွယ်"

"ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်တာလဲ"

အဖွားမှုန်၏ အကြည့်က မြင်းညိုရှင်ဆီသို့သာ ဦးတည်ထားရာမှ -

"ဒီလိုပုံစံအတိုင်း ကိုအောင်မြင့် ဒီခြံကြီးထဲက ထွက်သွားတာ လွန်ခဲ့
တဲ့ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကပါကွယ်"

အပိုင်းတစ်

မြောင်မြို့ဘုရားဒါယကာ ကျောင်းဒါယကာကြီး

ဦးသက်ရှည်၊ ဒေါ်ငြိမ်းခက်တို့ ၏ မြေး၊

မန္တလေးတက္ကသိုလ် သင်္ချာဌာနကထိက ဦးတင်ထွန်းအောင်

နှင့် ဒေါ်တင်လင်းဝေတို့ ၏ သား

မောင်အေးချမ်း M.,Sc.(Botany)

(နည်းပြရုက္ခဗေဒဌာနမန်းတက္ကသိုလ်)

နှင့်

မန္တလေးမြို့၊ လမ်း ၈၀ တရုတ်တန်းနေ

ဈေးချိုရွှေဆိုင်တန်း၊ မြရတနာစိန်ရွှေရောင်းဝယ်ရေး ...

ဦးမင်းလွင်၊ ဒေါ်လဲ့လဲ့ဦးတို့ ၏ တစ်ဦးတည်းသမီး

မကေသီလွင်

တို့ သည် နှစ်ဘက်သောလူကြီးမိဘတို့ ရှေ့မှောက်မှာ
စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးပါကြောင်း ...

ဆိုသော သတင်းများကို မန္တလေးမြို့ထုတ် သတင်းစာသာမက ရန်
ကုန်မြို့မှ ထုတ်ဝေသော နေ့စဉ်သတင်းစာများမှာ ပါ အကျယ်တဝင့် ပါ
ရှိခဲ့သည်။ ။

ရွှေပိဿာလိုက် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားနိုင်သော ချမ်းသာလွန်းသည့် တစ်ဦးတည်းသော သူဌေးသမီးမို့ အပိုင်ကြံခြင်းမဟုတ်ပါကြောင်း ကိုအေးချမ်း သစ္စာဆိုရဲပါသည်။ ။

"ဘာလို့ သည်းခံရမှာ လဲ လွမ်းတယ်ဆိုတာ အောင့်ထားလို့ မှ မရတာ"

"အဟား ... ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ... ဟုတ်ပါတယ်"

"ကိုကိုနော် သူကတော့ ပျော်နေမှာ ပေါ့၊ ဟိုရောက်ရင် အဖြူမတွေနဲ့ တွဲရမှာ လေ"

"ဟာကွာ ... ကြံကြံဖန်ဖန်"

"အပြန်ကျရင်လဲ တစ်ယောက်မှ မပါလာဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူးလေ အဲဒီကျရင် ကေသို့ကိုယ် ကေသီ သတ်သေပစ်လိုက်မှာ နော်"

"ဘာတွေပြောနေတာလဲ ကေသီရယ် အခု ကိုကိုသွားယူမယ့် ပါရဂူ ဒေါက်တာဘွဲ့အတွက် နိုင်ငံတော်က အကုန်အကျခံပြီး သင်ပေးရတာ လေ"

"သိတယ်"

"ဟိုရှေး အဖိုးတို့ ခေတ်တုန်းကလို ဘိုမတစ်ယောက်လက်ဆွဲခေါ်လာခွင့်မှ မရှိတော့တာ"

"ကိုကို ကိုက သွားချင်နေတာပါ"

"နောင်ရေးအတွက်ပါလို့ ကိုကိုပြောထားပြီပဲကွယ်"

"အမေတို့ က ပြောတာလဲ ကိုကိုမှ နားမထောင်တာ"

"ဘာကိုလဲ"

"ဪ ... ဒီလောက်လခနည်းတဲ့ အစိုးရအလုပ်က ထွက်လိုက်ပါ။ အမေတို့ ပေးတဲ့ အရင်းအနှီးနဲ့ စီးပွားရေးတစ်ခုလုပ်ပါဆိုတာလဲ ပြောလို့မှ မရတာ ကိုကိုက အလကားမာနကြီးနေတာ"

"မဟုတ်ရပါဘူးကွာ"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုတို့ မိသားစုက စီးပွားရေးမလုပ်တတ်ကြဘူးလေ ဖေဖေဆိုလဲ ကျောင်းဆရာအလုပ်ပဲ ဝါသနာပါပြီး သားတွေကိုလည်း ပညာတတ်ကြီးတွေ ဖြစ်စေချင်တာ"

"ခု ကိုကိုက ပညာမတတ်လို့ လား"

"ဪ ... မဟာသိပ္ပံထက်မြင့်တဲ့ ပီအိပ်ချ်ဒီဘွဲ့ကို ယူခွင့်ရချင်သေးလို့ပါ"

"သွား ... သွား အဲဒီ ပီအိပ်ချ်ဒီကြီးနဲ့ ကေသီနဲ့ ကို လဲလိုက်ဟုတ်ပြီလား"

"ကေသီကလဲကွာ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ပညာဆိုတာက ဘဝအတွက် ကေသီကို ချစ်တာက နှစ်လုံးသားကိစ္စလေ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး"

"မဆိုင်လဲပြီးရော"

"ကေသီ၏ မျက်စောင်းလှလှလေးနှင့် စူထားသော နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို ချစ်မက်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်ပြီး ကိုအေးချမ်းက ကေသီ၏ လက်ခုံနုနုလေးကိုသာ ဖွဖွလေး ငုံ့၍ နမ်းဖြစ်သည် "

ကေသီသည် ဆယ်တန်းပင် မအောင်ရှာ။

နှစ်ခါကျပြီးသည့်အခါမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ အဆက်အသွယ်ဖြင့် တက္ကသိုလ်မှ ဆရာကိုအေးချမ်းထံမှ သိပ္ပံပညာရပ်ကို ကျူရှင်ယူရာမှ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မခွဲခွာနိုင်ရန်လောက်အောင် အချစ်ကြီးချစ်သွားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကေသီလွင်က ပညာရေးမှာ လုံးဝ စိတ်မပါ။

ဆ ရ ဘက ိုအေ ခ မ ိုးထ ိုးမ ိုးက ကျူရှင်ယူပြီးသော်လည်း ဆယ်တန်းထပ်ကျသဖြင့်-

"ကိုလွင့်သမီးတော့ ဘွဲ့မရဘူး ယောက်ျားပဲရတော့မယ်၊ ကောင်လေးဘက်က လာပြီး စေ့စပ်ဖို့ ပြောနေပြီ"

ဦးမင်းလွင်က လခစားမို့ သိပ်သဘောမကျလှသော်လည်း ဇနီးကလည်း ကြည်ဖြူ သမီးကလည်း သူ့ချစ်သူကို မခွဲနိုင်ပါဟု ဆိုသဖြင့် ခမ်းနားစွာ စေ့စပ်ပေးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

သီတင်းဝါလကျွတ်လျှင် မန္တလေး မြို့မတီးဝိုင်းနှင့် ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပပေးပြီး ညဘက်မှာ အငြိမ့်တစ်ပွဲခံမည် ဟု ပါ မိန်းကလေးဘက်က စီစဉ်ထားကြသည် ။

သို့သော် ...

နိုင်ငံခြားပညာတော်သင်ဆုကို ထိုက်တန်စွာ ရရှိလိုက်သဖြင့် ကိုအေးချမ်း အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ နှစ်နှစ် သို့မဟုတ် သုံးနှစ်ခန့် သွားရောက် ပညာသင်ကြားရဦးမည့်အကြောင်း ပေါ်လာသဖြင့် ချစ်သူကို ချော့မော့နှစ်သိမ့် ဖျောင့်ဖျနေရခြင်း ဖြစ်တော့သည် ။

ဘဝ၏ ပထမပိုင်းတစ်လျှောက်လုံး ပညာရေးဘက်မှာ သာ ကိုအေးချမ်း အားသန်နေခဲ့သည် ။

တက္ကသိုလ်ပညာသင်ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ လည်း ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့သူပါ။

ဆရာဖြစ်ပြီးမှ ကေသီလွင်နှင့် ရင်းနှီးခွင့် ရရှိပြီး ကေသီလွင်၏ တိုးတိုးဝင်ဝင်ဆက်ဆံတတ်သော အကျင့်ကြောင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး နီးနီးကပ်ကပ်နေခွင့်ရခဲ့ပြီး-

တစ်ခါမှ မဖြစ်ထွန်းဖူးခဲ့သော သူ့ရင်တွင်းမှ ချစ်ခြင်းတရားများ သည် ကေသီလွင်အတွက် သည်းသည်းခိုက်ခိုက် ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

သို့သော် ...

ကေသီလွင်၏ စကားကိုအမြဲနာခံ အလိုလိုက်ခဲ့သော်လည်း ကျောင်းသားတစ်သိန်းမှာ ပင် တစ်ယောက် အခွင့်အရေးရရန်ခက်ခဲလှသော

Ph.Dဆိုသည့် အဆင့်အမြင့်ဆုံး ပါရဂူဘွဲ့ကိုဖြင့် ကေသီလွင် တားနေသည့်ကြားမှ ပင် သူယူဖြစ်အောင် ယူပါတော့မည်။

အမှန်တကယ် ခွဲခွာရသည့် အချိန်မှာ သည်းအူလှိုက်မျှ ငိုရှိုက်ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသော ချစ်သူလေးအတွက် ...

အလွန်ကျခဲသော သူ့မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ မန္တလေးဘူတာရုံကြီး လူသူများ ရှေ့မှောက်မှာ ပင် ကြွေကျခဲ့ရသည် ။

"ကိုကိုတို့ အိမ်ထောင်ကို ခုံခုံထည်ထည် တည်ဆောက်နိုင်ဖို့ အတွက် ပါကွယ်"

"အမြန်ဆုံး ဖြေနိုင်အောင် ကြိုးစားရင်လဲ ဒီဘွဲ့ရနိုင်တဲ့ အတွက် ကိုကို အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြီး ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်၊ ပြီးတော့ ကိုကို သစ္စာတရားကိုလည်း ယုံပါ ကေသီ"

ကေသီ၏ သစ္စာတရားကိုလည်း ယုံပါရစေဆိုသော စကားမှာ ပြောစရာမလိုသော စကားဖြစ်၍ သူမပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။

ကိုအေးချမ်း၏ မိဘများက ရန်ကုန်အထိ လိုက်ပို့ကြသော်လည်း -

စေ့စပ်ထားရုံဖြင့် တစ်မြို့တစ်ရွာသို့ အတူတကွ မသွားသင့်ပါဟူသော မိဘများ ၏ တားမြစ်ချက်ကြောင့် ကေသီလွင်မှာ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရရှာသည် ။

အချိန်ကို ...

လူတွေကသာ "ကြာလိုက်တာ"၊ "မြန်လိုက်တာ"ဟူ၍ ကိုယ့်အကြောင့်နှင့်ကိုယ် အနှေးအမြန် သတ်မှတ်နေကြသော်လည်း ...

အချိန်သည် မူ ထာဝရ တိကျမှန်ကန်စွာ လည်ပတ်နေပါ၏။

ကိုအေးချမ်း သွားကာစက တစ်လလျှင် စာငါးစောင်ခြောက်စောင် ထည့်နေရာမှ ပထမနှစ်ကုန်အပြီးတွင် တစ်လလျှင် စာတစ်စောင်လောက်သာ ကေသီ ရေးဖြစ်တော့သည် ။

ကိုအေးချမ်းကလည်း ပါရဂူဘွဲ့ကို အမြန်ဆုံးတင်နိုင်ရန်အတွက် စာတွေ၊ လက်တွေ့နှင့် စာကြည့်တိုက်ပေါင်းစုံကို သွားလာနေရသဖြင့် တစ်ရက်လျှင် ၅နာရီထက်ပိုအောင် တစ်ခါမှ အိပ်စက်ခွင့်မရသဖြင့်-

ကိုအေးချမ်းကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ကေသီလွင့်ထံ စာရေးကျဲခဲ့မိသည် ။

သည် လိုနှင့်

နောက်ဆုံး ကေသီလွင့်ထံမှ စာလုံးဝမရသည့် ကိုးလမြောက်ကြာပြီး

နောက်မှာ ...

သူ သိပ်လိုချင်သော Ph.Dဒေါက်တာဆိုသည့် ပါရဂူဘွဲ့ကြီးကို ပိုက်ကား-

"ဒေါက်တာအေးချမ်း" အဖြစ်နှင့် ... နှစ်နှစ်နှင့်ကိုးလတိတိကြာပြီးချိန်မှာ သူပြန်လည်ရောက်ရှိလာတော့သည်။ ။

"ကေသီရော ... "

လာကြိုသူများ ထံမှ မျက်စိမျက်နှာမကောင်းစွာ မျက်လွှာချထားရုံမှလွဲ၍ တိကျသော အဖြေကို သူမရရှိခဲ့ပါ။

အဖြေမရလေ သူ စိတ်ပင်ပမ်း ပူပင်လေ ဖြစ်ကာ-

"ကျွန်တော့်ကို မညာပါနဲ့ အမှန်အတိုင်းပြောကြပါကေသီ ဒီလောကကြီးထဲမှာ ရှိမှ ရှိသေးရဲ့ လားဗျာ"

"အမှန်အတိုင်းပြောကြပါ"

"ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း သိပါရစေ"

ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာ ဒေါက်တာအေးချမ်း မေးလာတော့မှ သူ့မိခင်ကိုယ်တိုင်က...

"ကေသီလွင် ဒီလောကကြီးထဲမှာ ရှိနေပါတယ် သား၊ ဒါပေမယ့် သားရဲ့ ဘဝထဲကရော သူ့မိဘအသိုင်းအဝိုင်းလောကထဲကပါ သူ အပြီးတိုင် ထွက်သွားပါပြီ"

"ဘာ ... ဗျာ ... ဘယ်လို မေမေ"

"အေး ... သား စိတ်ခိုင်ခိုင်ထား စိတ်နာပြီးသာ မေ့ပစ်လိုက်"

"ဗျာ"

"ကေသီလွင်တို့ ဆိုင်မှာ ခိုင်းနေတဲ့ ကောင်လေးနောက်လိုက်သွား
တာ ကြာခဲ့ပါပြီ သားရယ်"

"ဟာ"

ချစ်သူအတွက် လက်ဆောင်တွေ မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ တနှင့်
တပိုး သယ်ဆောင်လာခဲ့သော ဒေါက်တာအေးချမ်းမှာ ...

စိတ်နာခြင်းနှင့် ကြေကွဲလွမ်းဆွတ်ရခြင်းတို့ ယှဉ်တွဲခံစားရသဖြင့် ရ
င်သည် ပွင့်ကွဲတော့မတတ်။

နှလုံးသားသည် တစ်စစီ မွကြေသွားတော့သလို ခံစားခဲ့ရပါပြီ။

ကြေကွဲခြင်းနှင့်အရှက်တရားများ ပေါင်းစပ်ကာ ယောက်ျားကြီးတန်
မဲ့ ပါရဂူဘွဲ့ရှင် နိုင်ငံခြားပြန်ကြီးတန်မဲ့နှင့် ကြိုဆိုသူများ ရှေ့မှောက်မှာ
ပင် မျက်ရည်တို့ ဝေလေ၏။
